

nevěry, — zločinu pokud se týče přestupku zpronevěry podle §§ 183 a 461 tr. zák. Vzhledem k těmto vývodům neposoudil nalézací soud, prohlásiv, že nikterak nestačí k založení poměru komisionářského, opatření faktury doložkou »Kommissionsware« věc správně po stránce právní a jest tudíž opodstaněn zmateční důvod čís. 9 a) §u 281 tr. ř.

Zmateční stížnost vytýká však rozsudku právem také zmatečnost podle čís. 5 §u 281 tr. ř. Nalézací soud vzhledem ku zaujatému, avšak v jeho povšechnosti nesprávnému stanovisku právnímu, že poznámkou: »Kommissionsware, Eigentumsrecht vorbehalten« nebyl založen ještě obchod komisionářský, opomenul totiž zkoumati, zda obžalovaný tyto poznámky na účtech četl, zda si byl jejich významu a dosahu vědom a zda tudíž, nepodav námitek, je schválil, zkrátka zda lze považovati smlouvu komisionářskou s ohledem na jeho postup za uzavřenou. Nalézací soud uvádí sice, že prý obžalovaný tvrdil, že oněm poznámkám nerozuměl. Avšak, jak stížnost vytýká, není ze spisů vidno, že obžalovaný někdy něco takového tvrdil. Údaj tento je proto v rozporu se spisy (čís. 5 § 281 tr. ř.), v důsledku čehož padá i předpoklad soudu oň opřený, to tím více, když hájení se obžalovaného samého zdá se nasvědčovati opaku. Pokud proto soud zjistil ono tvrzení obžalovaného bez podkladu, mající oporu ve výsledcích řízení průvodního a pokud se nezabýval zejména též rozhodnou otázkou, zda a pokud si obžalovaný uvědomil obsah účtů a význam jejich doložek a zda byla smlouva komisionářská uzavřena výslovně neb aspoň mlčky, jest výrok jeho o rozhodných skutečnostech neúplný, pokud se týče v rozporu se spisy a tudíž podle čís. 5 §u 281 tr. ř. zmatečný. Odůvodněné zmateční stížnosti bylo proto vyhověti, rozsudek zrušiti a věc vrátiti na soud prvě stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí. Při tom bude na nalézacím soudě, by přesně zjistil též nedoplatek, který jest obžalovaný dlužen a by vzhledem k tomu, že obžalovaný dosud řádně platil až na poslední nedoplatek, posoudil, zda případný nepatrný nedoplatek nasvědčuje úmyslu pachatelovu, peněz si trvale zadržeti a zda svědčí o vědomí protiprávnosti jeho jednání, vůbec, aby se podrobně a svědomitě zabýval subjektivní stránkou zločinu, kladeného za vinu obžalovanému.

Čís. 2765.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Pro vyloučení podmíněného odsouzení z důvodu §u 2 zákona stačí, že v předchozím rozsudku bylo v důvodech vysloveno, že čin byl spáchán z pohnutky nízké a nečestné.

Výrok o podmíněném odsouzení jest napadati zmateční stížností (§ 281 čís. 11 tr. ř.), jde-li o porušení zásad zákonem závažně vyslovených; takovou zásadou jest i ustanovení §u 2 zákona.

(Rozh. ze dne 6. května 1927, Zm II 67/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 2. prosince 1926, jímž byla obžalovaná uznána vinnou

zločinem veřejného násilí podle § 99 tr. zák. a přestupekem podle § 8, 411 tr. zák. a odsouzena za to k určitému trestu podmíněčně, zrušil rozsudek nalézacího soudu ve výroku, jímž byl obžalovaný povolen podmíněný odklad výkonu trestu a vyslovil, že trest na svobodě, uložený obžalovanému, je nepodmíněný.

D ů v o d y:

Státní zastupitelství napadá zmateční stížností pouze výrok nalézacího soudu o podmíněném odsouzení a dovolávajíc se důvodů zmatečnosti čís. 5 a 11 §u 281 tr. ř., uplatňuje, že povolení podmíněného odsouzení je v souzeném případě podle §u 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. vyloučeno. Stížnosti nelze upřítí oprávnění. Nalézací soud povolil obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu v úvaze, že byla dosud trestána jen pro menší trestné činy, naposled pro krádež dříví podmíněně, a že nebylo uznáno, že se činu toho dopustila z pohnutek nízkých a nečestných. Tento předpoklad je však v rozporu s obsahem rozsudku okresního soudu v Městě Žďáře ze dne 29. dubna 1925, v jehož důvodech se výslovně praví, že čin byl spáchán ze zlištnosti, tudíž z pohnutek nízkých a nečestných.« Za tohoto stavu věci ocítá se rozsudek v rozporu s oněmi spisy okresního soudu v Městě Žďáře a bylo povolení podmíněného odsouzení v souzeném případě podle § 2 zákona vyloučeno, neboť do dne, kdy byly spáchány trestné činy uvedené v napadeném rozsudku krajského soudu (zločin podle §u 99 tr. zák. a přestupek podle §u 8 a 411 tr. zák.), neuplynula ještě doba pěti let, určená pro přestupky, od rozhodných dob stanovených v §u 2 odst. druhý zákona o podmíněném odsouzení. Ježto tudíž obžalovaná byla již dříve odsouzena pro čin, spáchaný z pohnutky nízké a nečestné (odst. první zák. o podm. odsouzení) a ježto neuplynula ještě pětiletá zákonná lhůta v druhém odstavci §u 2 stanovená, bylo podmíněné odsouzení pro souzené trestné činy podle §u 2 zákona vyloučeno. Přiznal-li nalézací soud přes to obžalovanému podmíněný odklad trestu, porušil výrokiem tím zákon, vykročiv z mezí trestní moci zákonem mu vykázaných, ocitnuv se mimo to v rozporu se spisy a dopustil se zmatečnosti podle čís. 5 a 11 §u 281 tr. ř. Státní zastupitelství napadá proto rozhodnutí soudu právem opravným prostředkem zmateční stížnosti, jenž má místo vždy, jde-li o porušení zásad zákonem o podmíněném odsouzení závazně vyslovených, a takovou zásadu, již soud musí dbáti vždy, již však tu porušil, stanoví i § 2 zák. o pod. ods. (viz sb. n. s. č. 249, 710, 1754). Odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství bylo proto vyhověti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2766.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Pro skutkovou podstatu § 1 zákona stačí, šlo-li dlužníkovi jen o to, by zmařil konkrétní hrozící nebo již zahájenou exekuci a tím uspokojení věřitele z této určité exekuce; nezáleží proto na tom, zda věřitel může dojíti částečného neb úplného uspokojení z ostatního jmění dlužníkovy